

Călin Chincea cu Johanna și Bananna și anii trecuți peste anii... deja prezenți

Nu am fost în ianuarie anul acesta la înmormântarea lui Călin Chincea. Pentru că nu credeam, nu cred nici acum, că ar fi murit.

Dar nu am asistat nici la nașterea sa, în 1950, la Berzovia – aici am un motiv chiar mai plauzibil: la vremea venirii sale pe lume, eu încă nu mă născusem, urmând să mai treacă niște ani, exact un deceniu, până să se întâmple și omologarea... țipătului meu de debut.

Dar, totuși, peste ani, la maturitatea lui și un soi de copilărie a mea mereu prelungită, ne-a fost dat, uite, să ne întâlnim. Și totul a plecat de la... mama, de la mama mea a plecat. De la mama mea, care, undeva imediat după Revoluție, a fost operată la Clinicile Noi din Timișoara de chirurgul Tibi Nicola. Nu-l cunoșteam personal pe chirurg, doar auzisem că e bun, am dus-o pe mama la el – a operat-o. Iar operația a reușit – m-am prezentat, bineînțeles, cu un plic cu numerar, plus un tablou pictat de mine, un vas cu flori, din vremea când eram încă elevul lui Leon Vreme, la seral, la Liceul de Arte Plastice. Spre surprinderea mea, categoric, chirurgul a refuzat banii, dar a rămas cu ochii la pictură: “Ei, pe asta o primesc!” a spus el zâmbind amical.

Dar și peste acest episod anii au trecut, așa cum știu ei foarte bine să o facă. Aproape 20 de ani – în care am devenit, zice-se, artist vizual în toată regula, cu patalama, cu expoziții personale, de grup și colective la activ, mă rog, cum se obișnuiește...

Într-o zi care nu anunța nimic special, în 2010, primesc un telefon de la un domn care ține să mă invite la o tabără de pictură la Recaș. La început nu-mi dau prea bine seama despre ce este vorba, nici nu înțeleg cum trebuie la telefon numele interlocutorului, dar mă luminez când, în sfârșit, pricep că este vorba de chirurgul care a operat-o pe mama! Îmi vorbește de tabloul meu pe care încă-l mai are, încă îi place... O, cum să nu te inunde bucuria auzind toate acestea? La Recaș – foarte frumos. Mai precis, pe lângă Recaș, în dealul cu vie al chirurgului Tibi Nicola. Ospăț cu mezeluri de casă, friptane și vinuri din cramă, dar, mai important, ospăț cu artiști! Ne mâncăm pofticioși din priviri unii pe alții – cred că așa debutează fiecare tabără de pictură. Colege și colegi din Timișoara, dar și din țară: Leon Vreme, Suzana Fântânariu, Constantin Răducanu, Costin Brăteanu, Sorin Nicodim, Teodora Chinschi, Maria Bana, Mátyás László, Doina Moisescu, Igor Isac, Tar Béla... Să fiu iertat dacă am uitat pe cineva, știți... anii... anii...

Printre ei, un domn mai aparte, la costum: criticul de artă al taberei – ni se explică – domnul Chincea. Prof. Dr. Călin Chincea. Sincer, nu prea auzisem de el. Sau, dacă auzisem, nu prea reținusem. Probabil nici el de mine, dar apropierea a fost imediată și de un firesc pe care numai comuniunea de idei, de trăiri poate să-l faciliteze. Parcă îmi spunea că bea prea puțin și pictez prea mult... Sau... invers? În fine, nu mai rețin exact. Știu numai că ne-am plăcut, așa... “cam prea ca la țară”, că aveam ce discuta cu intensitate: artă, artă și artă, cu acorduri sau contre, nu conta. Mai știu că el mergea la culcare într-o pjama cu dungă, la care uneori își punea și cravata, în timp ce eu și Mátyás László, pe motiv de... epuizare artistică, adormeam de obicei în hainele de lucru.

Experiențe similare – anul următor, 2011, la Gernik, în tabăra organizată de același inimos Tibi Nicola și de pictorul Costin Brăteanu. Aici, printre altele, am pictat “celebra” compoziție în tonuri de albastru, care se află acum în colecția gazdei noastre de atunci: “Călin cu Johanna și Bananna”, în care criticul nostru apare flancat de rotundele și simpaticele bucătărese cehoice de la pensiunea din Gernik...

Moment din care, cu regret, eu nu am mai fost invitat, pe considerente drăguț umoristice – desigur, fără legătură cu tabloul mai sus pomenit – în taberele de pictură ce au urmat de atunci, an de an.

Așa că nu ne-am mai văzut, poate la câteva vernisaje prin Timișoara, nu ne-am mai auzit, până în urmă cu un an – Călin descoperind poemele mele, textele mele sociale, oarecum ciudate, postate pe facebook. Mi-a spus că le citește cu interes și că abia acum mă înțelege cu adevărat. Asta, normal, m-a bucurat foarte mult. Da, exact așa mi-a spus! Iar eu mă gândesc că, la rândul meu, abia acum îl pricep și eu cum se cuvine...

Nu, nu am participat și nu voi participa niciodată la înmormântarea lui. Dimpotrivă, cei care l-am cunoscut ar trebui să mai conversăm cu prietenul Călin Chincea, fie și la intervale inevitabil dureros dilatate.

Și acum... această bienală de pictură, la Timișoara, care îi poartă numele! Sigur o fi încântat! Și...

Și totul a plecat de la mama. De la faptul că mama a rămas, imediat după Revoluție, cu ochii în lacrimi, fără un sân.

Traian ABRUDA